

In de gang stampten soldatenlaarzen. Een officier en negen manschappen marcheerden op hem af, statig, in gala uniformen. Twee passen voor hem hielden ze stil. Ze bogen diep. Het eerbetoon stelde Josephus gerust. Zie je wel! Zijn angst was ongegrond. Domitianus was hem nog steeds goed gezind. De keizer verheugde zich zowaar op zijn komst. De pretorianen draaiden zich om en de officier verzocht Josephus om hen te volgen. In paradepas schreden ze de gang door. Voor de troonzaal hielden ze stil. Ter weerszijden van de ingang stelden ze zich op en trokken de deuren open. Met hun speren vormden ze een ereboog. Groots liep Josephus eronderdoor, tot halverwege, tot hij beseftte dat zijn toegang werd versperd. De troonzaal werd afgesloten, door iets wat in schemer gehuld ging.

Voorzichtig schuifelde hij verder. Hij stak zijn hand uit en voelde. Voor hem hing een lap stof. Linnen was het. Het voelde bekend. Josephus deed een stap naar voren en rook eraan. De geur van wierook en brand drong zijn neus binnen. Het zou toch niet! Zijn ogen raakten aan de schemer gewend en herkenden rode en blauwe patronen. Weer voelde hij aan de stof. Zijn hand beefde. Het was onmiskenbaar. Dit was de voorhang uit de tempel van Jeruzalem. Dit was het gordijn dat het Heilige der Heiligen afsloot. Het gordijn dat alleen de hogepriester mocht passeren.

Josephus aarzelde. Vanaf zijn kleutertijd was de voorhang de grens van zijn wereld geweest. Vanaf de eerste dag dat hij mee naar de tempel mocht, had zijn vader hem ingeprent dat hij pas verder mocht gaan als hij hogepriester was. De gruwelijkste straffen zouden hem treffen als hij zich niet aan dat gebod hield. Zelfs even gluren zou tot ramspoed leiden. En nu moest hij er voorbij. Hij wist weliswaar wat erachter lag, maar toch... Onwillig duwde hij de voorhang opzij.

‘Welkom Josephus. Welkom! En? Wat vind je van mijn nieuwe entree?’

Domitianus’ stem schetterde door de zaal. Vanaf het puntje van zijn troon wees hij naar de voorhang.

‘Je herkent hem, neem ik aan.’

‘Allicht, dit is de voorhang uit onze tempel.’

‘Juist! Nu jullie die niet meer nodig hebben, gebruik ik hem. Misschien krijg ik dan eindelijk het respect dat ik verdien.’

‘Betoon ik u onvoldoende respect?’

‘Geen Jood eert me voldoende. Wat is dat toch? Jullie zijn de enige onderdanen die weigeren me als God te aanbidden.’

‘Wij kennen maar één God, de schepper van hemel en aarde. Het aanbidden van welke andere God dan ook is de grootste zonde die wij kunnen begaan.’

‘Ik ben de schepper van hemel en aarde. Als je in jullie tempel de moeite had genomen achter dat gordijn te kijken, had je mij daar gezien. Het is dan ook de hoogste tijd om me alle eer te bewijzen die me toekomt. Werp je maar op de grond en kus mijn voeten.’

Josephus keek naar de marmeren vloer waar gele en zwarte cirkels elkaar concentrisch afwisselden. Dit kon de keizer niet menen. Hij wist dat dit de grootste vernedering was die hij Josephus kon aandoen. Geen Jood die zichzelf respecteerde, boog voor een afgod. Zijn laatste aanzien zou Josephus erdoor verliezen. Zelfs de grootste zondaars zouden op hem neerkijken. Hij kon onmogelijk voor Domitianus buigen. En toch moest hij: het was buigen of sterven. En sterven mocht hij niet, niet nu. Sinds de vernietiging van de tempel was hij de enige priester die JHWH nog diende. Alleen hij bracht Hem nog offers. Alleen hij waakte nog over de tempelschat. Alleen hij bouwde aan de derde tempel. Hij was het Jodendom. Hij, en hij alleen. Als hij stierf voordat hij zijn taken had overgedragen, was het verbond verbroken.

Met een vingerknip wees de keizer naar zijn sandalen. Zijn paleiswachten knoopten die gedwee los. Tien tenen ontblootten ze, tien kromme tenen die via twee geaderde wreven overgingen in een paar dunne benen. Bovenop de benen rustte een slappe buik. Josephus dwong zijn blik hoger. Van de buik, naar de borst en de hals, om uiteindelijk bij het gezicht uit te komen. De keizer lachte, geluidloos. En hij knikte, om aan te geven dat zijn gast door zijn knieën mocht zakken. Josephus gaf er gevolg aan. Hij kon niet anders. De zorg voor het Jodendom rustte op zijn schouders en haar gewicht drukte hem omlaag. Zijn knieën raakten de vloer, daarna ook zijn handen. Hij kroop naar Domitianus' voeten en zag diens tenen verlangend jubelen. Zachtjes drukte hij zijn lippen ertegenaan.

‘Nee, da's niks! Je zoenen moeten smakken.’

Nadat hij de keizer volledig had bevredigd, krabbelde Josephus overeind, schikte zijn toga en streek zijn haren glad.

‘Dank je, Josephus, voor dit hartverwarmende eerbetoon. Volgens mijn secretaris bied je me nu jouw weerwoord op Rubrius aan.’

Werktuiglijk overhandigde hij de papyrusrol. Domitianus trok die open en bekeek haar van een afstand.

‘Hmm! Dit is geen fraai begin: “zeer gewaardeerde Epaphroditus”, weet je dan niet dat ik jouw patroon eergisteren heb verbannen?’